

Japán óriáskeserűfű (*Fallopia japonica* (Houtt.) Ronse Decr.)
Szahalini óriáskeserűfű (*F. sachalinensis* (Schm. ex Maxim.) Ronse Decr.)
Cseh óriáskeserűfű (*F. ×bohemica* (Chrtek & Chrtková) J.P. Bailey)
Keserűfűfélék családja (*Polygonaceae*)

Felismerhetőség	Több méteres hajtásmagasságot is elérő, erős növekedésű, rizómás fajok. A levelek nagyok, tojásdadok, válluk szíves vagy tompa ék alakban levágott. A fajok a levél mérete, szőrözöttsége, az egy csomóban álló virágok száma, illetve a pozók hossza alapján különíthetők el. Levél: <i>F. japonica</i> kemény szövetű, kopasz, <i>F. sachalinensis</i> lágy szövetű, fonáka jól láthatóan szőrös, <i>F. ×bohemica</i> köztes szövetű, a fonák ritkán, leginkább az ereken rövidszőrös. A további elkülönítő bélyegekhez határozókönyv használata szükséges.
Származási hely	<i>F. japonica</i> , <i>F. sachalinensis</i> : Kelet-Ázsia; <i>F. ×bohemica</i> : az előző fajok Európában született hibridje.
Bekerülésük és terjedésük körülményei	A <i>F. japonica</i> első előfordulását 1927-ben a Tisza-parton, Óbecsénél figyelték meg. A <i>F. sachalinensis</i> elvadásásáról az első adat 1949-ből, Vácraatról származik. A <i>F. ×bohemica</i> meghonosodása 1998-tól bizonyított, de sokkal korábbra tehető. A <i>F. japonica</i> , <i>F. ×bohemica</i> dísznövényként került be, majd kivadultak. A <i>F. sachalinensis</i> -t botanikus kertbe telepítették, nálunk alkalmilag elvaduló faj. Az emberi zavarás elősegíti terjedésüket.
Elterjedtségük	A <i>F. japonica</i> országosan ritka, a <i>F. sachalinensis</i> szinte csak botanikus kertekben fordul elő, míg a <i>F. ×bohemica</i> országszerte elterjedt, főleg a dombvidéki tájakon gyakori.
Jellemzőbb élőhelyei	Míg a <i>F. japonica</i> és a <i>F. sachalinensis</i> jobbra csak egykori ültetési környezetében, addig a <i>F. ×bohemica</i> leromló állapotú természetközeli (folyó- és patakpartok, árterek) zavart élőhelyeken, romtalajokon fordul elő.
Életmenet	A <i>F. japonica</i> és <i>F. sachalinensis</i> termése széllel terjed. A <i>F. ×bohemica</i> nem vagy alig érlel életképes magvakat, hazai állományainak túlnyomó többsége csak vegetatívan terjed. 1-2 méter mélyre hatoló gyökérzetük és több méterre kúszó, sűrűn álló rizómáik vannak. Rizóma- és hajtásrészekből könnyen regenerálódnak. Terjedését az emberi tevékenység és a vízfolyások segítik.
Természetvédelmi kártétele	Erőteljesen átformálják környezetüket, gátolják más fajok csírázását és egyedfejlődését (árnyékolás, tápanyagelvonás, kioldódó anyagok). Meggátolják a természetes szukcessziót, illetve a regenerációs folyamatokat.
Gazdasági szerepe	Folyóvizek mentén az eróziós hatást erősítheti, mivel nagy tömegű jelenléte esetén megváltoztatja az áramlási viszonyokat. Települési környezetben szétfeszíthetik a járdákat.
Megelőzés, védekezés	Lehetőség szerint ne ültessük! A Natura 2000 gyepterületek fenntartásának földhasználati szabályairól szóló 269/2007. (X. 18.) Kormányrendelet alapján a megtelepedését és terjedését meg kell akadályozni, állományainak visszaszorításáról gondoskodni kell. Kisebb kiterjedésű állományok esetében a hajtások kaszálása, valamint a rizómák kiásása szükséges. Nagyobb állományok esetében, ahol lehetséges, a tavaszi, intenzív növekedési időszakban kaszáljuk le a területet, a második növedéket fészívdó glifozát hatóanyagú készítménnyel permetezzük le. Ahol a vegyszeres védekezés nem megoldható, ott gyakori, rendszeres kaszálás és legeltetés javasolt.
Irodalom	Balogh L. (2004) in: <i>Özönnövények I.</i> , pp. 207-253.

Fotó: Balogh Lajos

A japán óriáskeserűfű virágzó hajtása

Fotó: Dancza István

A szahalini óriáskeserűfű hajtása

Fotó: Balogh Lajos

A cseh óriáskeserűfű virágzó hajtása

